

Vlaamsche volksvertelsels

Guido Gezelle

bron

Guido Gezelle, *Vlaamsche volksvertelsels*. Bigot en Van Rossum, Amsterdam 1938

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/geze002vlaa01_01/colofon.htm

© 2006 dbnl

Waan van Wantje Wekkers

Wantje Wekkers was een weeuwe en heur jongen hiet Waan.

‘Gaat voort!’ zei Wantje tegen Waan, ‘en maakt dat je aan je brood komt.’

Waan ging voort op het zeggen van zijne moeder, en hij achterhaalde 'nen kramer.

Zegt de kramer alzoo tegen Waan: ‘Wil - je mijn pakske dragen, 'k geve u t' avond een naalde.’

‘Is wel,’ zei Waan, en 's avonds kreeg hij een naalde van den kramer, en hij stak ze te midden in een bondel biesen, die hij afsneed, en hij daarmee naar huis.

‘Dwaze jongen!’ zei Wantje, ‘waarom die naalde niet liever in uw klakke gesteken!’

Immers, zij en vond de naalde niet die Waan gehad en in den bondel biezen gesteken hadde.

's Anderdaags ging hij

weêr uit
om buit,

en hij kwam eenen smid tegen die ploegscharren droeg, en moe van dragen was.

‘Wilt gij mij helpen?’ zei smid, ik geve u 't avond een ploegscharre.’

't Is u gedaan,
zei Waan,

en 's avonds had hij eene ploegscharre, en stak ze in zijn mutse, en hij kwam daarmee naar huis. Maar onder wege kreeg hij dorst en hij ging gaan drinken uit de beke, en hij kroop over handen en voeten, en hij stoop, en... zijn klakke viel af.

Plomp! zei dat, en zijn ploegscharre lag in 't water.

Als hij bij zijn moeder kwam, ‘Ah, gij domme jongen!’ zei ze alzoo, ‘hadt gij ze aan een endeke koorde achter u getrakeld, langs den weg!’

‘k Zal ten naasten keer beter oppassen, moeder,’ zei Waan.

's Anderendags vond hij eenen beenhouwer, die beloofde hem een hamelen bout, wilde hij zijn knecht zijn voor nen dag.

En hij was 't, en hij kreeg nen hamelen bout, en volgens afspraak bond hij er een endeke koorde aan, en hij sleepte hem achter zijnen rugge, door dikke en door dinne, dat het zonde en jammer was.

‘Op uw schouder! moest gij dat dragen!’ riep zijn moeder, als zij dat zag en dat het juist te late was.

Maar Waan ging 's anderdaags wederom uit om buit, en hij kwam eenen peerdenkuts tegen, die zei: ‘k Geve u een peerd, helpt gij mij.’

En 's avonds, had Waan een peerd.

Zoo hij bond mij dat peerd zijn pooten te gâre, en hij hief, en hij trok, maar 't en wilde, noch slinks noch regts, op zijn schouder, en hij liet het daar liggen.

‘Onnoozel geboren en simpel gewiegd!’ zei Wantje, als't de zake vernam, ‘waarom niet daarop gesprongen en naar huis komen gereên?’

Waan nam dien goeden raad hem te bate, en hij ging van 's anderendaags al weêr uit, tot waar hij 'nen drift ossen tegenkwam, en van den drijver een kalf kreeg, tot loon voor zijne gediensstigheid.

Sprong hij mij niet op dat kalf zijnen rugge en nam zijnen steert over zijne reg-

ter schouder, in zijne arms, en kwam, preusch lijk dertig, alzoo 't huizewaard gereên!

Nu, daar was een rijk man, en zijne dochter en koste niet lachen.

'k En wete ik niet juist waarom.

Vader hadde al de helft van zijne fortune vermeesterd, maar ze en loech noch ze en monkelplooiden niet eens. En 't wierd

uitgebeld, wist er ze een te doen lachen, hij had er geluk meê, en ze zou zijne huisvrouw zijn.

Zoo 't waren daar al

vele jonkers

en pronkers

naartoe gekomen, op dien avond dat Waan alzoo

kwam 't huizewaard gereên, en vruchteloos.

Maar, van als die rijke deerne dat zag, zij loech! Zoo Waan kreeg een kleed en ging ondertrouwe,

En 't rijkmanskind wierd Waan Wekkers vrouwe.

Mette-Moeie

Laat me nu dat vertelke vertellen van Mette-Moeie.

Daar was ne keer een katte en ze hadde kennisse met eene muize, en ze hadde mij toch die muize zoo wel weten te flikflooiën en te paluffen dat ze heur liet gezeggen om te gâre te weunen en menage te houden.

Peist e keer!

‘Wij gaan moeten zorgen’ zei de katte, ‘trouwens de winter staat voor de deure en 't ware hard moeten honger lijen, doet 't niet, moêrke Muisens? Gij, van als ge gij uwe neuze buiten steekt, ge zit in de valle, 'k zal ik naar de stad gaan en een potteke smout koopen.’

Dat dacht het muizeken goê raad, en de katte deed 't alzo.

Ja maar, zij en wisten het potje

niet waar gezet of geborgen, en, als ze nu lange in den peishoek gekeken hadde, zoo de katten doen als ze verlegen zijn, zegt ze alzoo: 'wij zouden 't moeten in de kerke zetten: daar en durft er toch niemand gaan om te stelen, onder den hoogen autaar, en wij 'n komen er niet aan vooraleer het winter is en dat wij het noodig hebben; doet 't niet, moêrke Muisens?'

'Ja wel' knikte 't muizeken en 't at en 't knibbelde voort.

Zoo de vetpot kwam onder den hoogen autaar gesteld te worden, en 't muizeke peisde: nu kan ik den winter zien komen, peisde 't!

't En duurde algelijck maar nen dag en een schof, eer de katte jeukte aan heur tanden kreeg en tot het muizeken sprak in dezer voegen:

‘Wat zou 'k zeggen de,’ zei ze, moederke Muisens, 'k heb daar een nichte die een kind gekocht heeft, en ze zou malgré bongré geern hebben dat ik ter kinderfooie ga om mette te zijn, ge zult gij wel een beetje naar 't huis kijken, doe-je niet?’

‘Ja toch,’ zei 't muizeke, ‘gaat, in Godsnamen, en mag er wat af dat goed is, peist op mij: 'k drinke ik ook geern een glazeke kerstenwijn.’

't En was al geen waar: de katte en ha' geen nichte, en ze'n moeste geen meter zijn, maar ze ging algelijk naar de kerke, die slimme, kroop tot bij dat vettepotteken en viel daarna aan 't lekken aan 't lekken, dat ze 't geheel en gansch het vel af lekte.

‘En wat heeft ons Heere verleend?’ vroeg moêrke Muisens als ze 't huiskwam.

‘Och! zoo een schoon

hemeldieveke van een kattejonksken,' zei ze, 'wit met bruine plekken, moederken.'

'En hoe he' je 't geheeten?'

't Heet Velaf,' zei Mette-moeie.

'Velaf! Hoor! dat is nu een keer een aardige name!'

'Alle namen zijn God bekwame!' zei de katte, 'is dat nu een leelijker name als Wantje Paktekrome en Mietje Kruipmaaruit, zoo uwe twee gezusters heeten?'

't Duurde nog een tijdeken, en de katte kwam weêr in heuren aardigen draai, en ze was lijk betinteld en van al de bliksems getiketakt, om op de kerke te peizen en op den hoogen autaar, en al.

't Spijt mij dat ik u lastig valle' zei ze eindelijk tot het muizeken, 'maar als zulk dingen komt men kan niet zeggen: gaat voort. Poure Langesteert, mijn nichte, is nog een keer verrijkt, en 't heeft ne witten ring aan zijnen hals, zoo, eh ja, 'k en kan 't lijk niet wel ontzeggen, en dat gij wilde't 't huis wachten, 't en zal niet meer gebeuren, als 't is dat het niet meer vooren en valt.'

Ja wel, 't ging, al pronkte 't wat, en als de katte weg was, liep ze achter

den stadsmuur, tot in de kerke onder den hoogen autaar, en daar lekte ze 't potteken halfuit, en ze ging toen wat liggen bakeren en zonneborsten en lekken aan heuren baard, en peizen hoe smakelijk dat toch een potje vet is, bijzonderlijk als me 't zelve mag eten. Als ze thuis kwam vroeg de muis weêrom hoe dat het ging en hoe dat ze 't kerstenkind geheeten hadden.

‘Halfuit!’ zei de katte.

‘Halfuit!’ wat datje zegt! die name en staat van geheel mijn leven in den Almanak niet; dat en hebbe ik nog nooit gehoord.’

De katte kreeg wederom weekheid in de mage; en bezwijmdheden in 't

hoofd en andere diergelijke krankheden, kortaf gezeid: 't smout lag heur opperst, en: 'derde keer goê keer,' peisde ze 'eene kermesse is eene geeseling weerd, en Moêrke Muisens en zal toch niet kwalijk nemen.'

'Wat zeg-de?' zei 't muizeken.

'Al waar dat men gaat, dat ze zeggen dat gif zoo fraai zijt' antwoordde Mette-moeie, ge zult wel willen een beetje 't huiswachten, eh? 'k moet ik nog al ne keer uitgaan om meter te zijn van mijn nichtens derde kind: 't heeft pekzwart hair, met witte pootjes, dat maar eens en gebeurt op een geheel jaar.'

Zoo 't muizeke weerom toegestemd, al pruttelen.

'Velaf, Halfuit, dat zijn toch al wonderlijke namen' zei 't altijd in zijn eigen, terwijl 't den vloer vaagde en alles in order bracht, tegen dat mettemoeie 't huis kwam.

'Hewel, hoe heet de ville?'

't En zal u zeker wederom niet

aanstaan,' zei de katte, 't is Aluit.

'Aluit! Aluit! riep de muis, dat is nog de wonderlijkste name van al, en dat en heb ik nog nooit nievers gedrukt gezien: Aluit! wat mag dat bedieden?' Zij schudde met heuren kop, rolde ineen en ging slapen.

Van dezen dag aan en vroeg er niemand meer de katte om meter te zijn, en, als 't winter en koud wierd, begon de muis te peinzen dat zij nog dien vetpot staan hadden, huns getweên te gader, onder den hoogen autaar, in de kerke.

'Laat ons om ons smoutpotje gaan, katje, sprak de muize op een zekeren nuchtend, dat zal nu goed smaken.'

'Ja wel,' zei de katte, 'Smaken, peisde zij, zal 't u zoo goed als of ge uw tonge in gods kwaâ weêre staakt, buiten de venster.'

Ze gingen, en als ze daar kwamen, eilaas! het potje stond er, maar 't was uit!

'Ah! Ah! nu versta ik den zin, en de bediedenis, zei de muize, men is maar geleerd als men van de schole komt: ge hebt het gij al uitgeeten, katte, iederen keer dat gij mette geweest zijt: eerst het vel af, dan half uit, dan...'

En 'ge moet bovendien nog zwijgen toe' zei de katte 'of ik eet u ook op.'

‘Aluit’ lag de arme muize op heur tonge, als de katte alzo in hare redens viel, en 't woord en was nog niet half gesproken, of: kap! zei de katte, ze sloeg er naar met heuren poot, en in een twee drie was 't muizeken binnen.

Zoo gaat het in de wereld!

Pietjen op den Peereboom

Heb je nog 't vertelderke gehoord van Pietjen op den Pereboom?

Sint Pieter en Sint Pauwels kwamen een keer gewandeld nabij de stad Harelbeke, in die oude tijden van de forestiers van Vlaanderen, Liederik de Buck en consoorten, en 't regende stijf, zoo dat ze dweers deur nat waren.

Ze keken of ze eentwaar gingen binnen geraken en ze klopten aan een rijkmans deure, met name Geeraert Herkenbout. Maar

Geeraert Herkenbout
Zijn herte ha' koud,

en zegt hij: 'k En houde geen herberge!'

Ze gaan voort, tot verder, bijkans

buiten de stad, waar Mietje Miserie woonde, in een kotje van plakweeg, en 't had een hoveken aan zijn huis, van een schortje groot, en 't stond ne perelare in.

‘Komt binnen,’ zegt Mietje Miserie, ‘ge zult hebben dat ik hebbe, en, is 't maar een kotje, 't en regent er niet in, 'k zal 't vier ontsteken en ge zult u droogen; wat dat slapen aangaat, 'k en hebbe maar een boutje stroo en wat blâren, maar wij zullen overhands doen: zet ulieden wat!’

En terwijl dat ze zaten, rond den heerd van Mietje Miserie, elk op een

endeke bul, zoo dat gaat in zulke huizen, zegt Mietje Miserie alzo: ‘k hadde ul'der nog elk een pere kunnen geven van mijnen perenboom, maar 't is zulk eindelijk slecht volk alhier, ze hebben van de nacht al mijn peren gestolen, en 'k en hebbe geene eene meer.’

Zegt Sint Pieter daarop: ‘de wille maak et werk, moederken, 't is ook wel. En ik zal u dankbaar zijn.’

‘En 'k wenschte,’ zei Mietje Miserie, dat nog al veel van wenschen hield, ‘als er nog eens ne keer iemand op mijnen

pereboom kruipt, dat hij daar van zijn leven niet meer af en kan, eer dat ik zegge:
‘kom af.’

‘Ge wenscht dat?’ zei Sint Pieter, ‘hewel, 't is u gedaan, en 't zal u geschieden.’

't Oud wijveke en wist niet met wien dat het te doen hadde, en 't slachtte van
Abrahams vrouwe zaliger: 't loeg.

Peisde 't: ‘dat en zal toch nooit geen waar zijn!’

En 's anderdags gingen Sint Pieter en Sint Pauwels deure, en ze gawe 't vrouwken
elk eene groote benedictie.

Het duurde een jaar en 't was weêrom perentijd.

Ja maar, 't wijveke was nauwelijks tien stappen van zijn huis, met zijn eemerken,
om water te halen naar de Leye, op eenen keer dat de peren begosten rijpe te worden
en deugenietachtig hongen te lonken van tusschen de groene blâren, jâ, 't zat ne
jongen in zijnen pereboom, en hij en gerocht er niet van.

‘Och wel onzen lieven Heere!’ zei 't vrouwken. ‘t is toch waar dan! wacht vogel,
'k zal u gaan heên. Ik ga stap aans om hout en droog gers, en ik rooke u lijk nen
droogen haring, doogeniet dat gij zijt: wat!’

En 't ging.

Maar de peredief riep zoo bermhertig ‘woeie'uoemie!’ dat de gebuurs

kwamen toegelopen, en, als Mietje wêre kwam met eenen geheelen ar'vul droog gers, dat het geraapt hadde, ze zaten al met drijven in zijnen pereboom, en 't en was geen een van de drie die wist hoe op de wereld er af gerocht.

Mietje begon te schelden en te zeggen: gij hier en daar, en gif nog eentwaar elders, en, als 't stond, om asem 't halen: 'gebuurvrouwe' zei er een, 'wij waren te wege dien gast hier af te halen, en hem wat troef te geven, voor zijn moeite, en wij kunnen er nu zelve niet meer van!'

Zoo 't liet die twee afkomen.

En als ze beneên stonden zoo vroegen ze vergiffenisse voor den anderen, die daar nog op zat, en die bitterlijk jammerde.

'In Gods name! Mietje,' zeid hij, 'k en zal van mijn leven meer doen!'

Als Mietje hoorde: 'in Gods name' 'hewel' zei 't 'komt af, en draagt uwe peren mee op een conditie, dat gij nooit meer op geen honderd stappen, omtrent mijn kotje 'n komt.'

Dat wierd aanveerd en 't en kwam van nu voort nooit niemand van geheel de streke meer aan Mietjes pereboom.

Nen tijd daarna, ja, Mietje wierd van langs om ouder, en stijver, en krommer: ‘poef!’ gaat dat op Mietjes deure, dat de sperel op den grond vloog. En 't was Pieter die daar was, - de menschen zeggen nu Pietje, maar 't is wel ne Pieter, - te weten Pieter de Dood.

‘Ik wensche u den goên dag,’ zei Mietje, ‘hoe gaat 't met u, Petrus?’

Mietje en was er niet benauwd van, trouwens, 't had altijd wel geleefd, nooit niemand te kort gedaan, 't en had nooit niet gehad en 't had niet meer te verwachten 't en zij de dood, en ze was daar!

‘Wat!’ zei Pieter, ‘zijt gij niet benauwd van mij, die den keizer doe beven, als ik over hem voorbij vare, en dat hij huivert gelijk een riet, en haastig zijn kruis maakt!’

‘Neen ik,’ zei Mietje, ‘k ga mijne laatste pere opeten, die daar aan den boom hangt, en doet gij toen met mij zoo God wil; en wil-je er een stuk van hebben je meugt.’

‘Waar staat ze?’ zegt Pieter.

En Mietje toogde ze hem.' Geef me daar ne keer uw zeisen,' zei 't 'k zal ze afslaan.'

'Niet te doen,' zei Pieter, 'ze zou bletsen op den grond, en daarbij, mijn zeisen en geve ik aan niemand, gij 'n zult Pieter niet bedriegen, peis-je, hij is al veel te oud daarvooren.'

'Hewel, ge zult ze toen moeten zelve afhaken,' zei Mietje, 'k ben ik te stram en te kortborstig.'

En Pieter de Dood sloeg zijne beenen rond den stam, hield zijn zeisen vast, en in een twee drie kroop hij tot in de kroone al klutteren; hij trok de peere, maar als hij wilde gaan afkomen, hij en wist niet waaraan dat het schilde, en hij haperde altijd, en hij en kost al geen kanten omleege geraken.

'Maar vrouwe,' zegt hij, wat voor nem boom is dat?'

‘Ne pereboom,’ zei Mietje.

‘Ja, dat zie ik,’ zei Pieter, ‘maar ik en zie niet hoe hier af.’

‘Ha! dat zijn uwe zaken, Pieter,’ zei Mietje, ‘waarom zijt ge daarop gekropen? zijt gij niet oud en leelijk genoeg om geen oude vrouwe u te laten bedriegen? wat belooft gij?’

‘Al dat gij wilt,’ zei Pieter.

‘Hewel,’ zei Mietje, ‘belooft dat gij mij zult om laatst, laten, en maar meênemen als de andere al dood zijn!’

‘Ja wel,’ zei Pieter, ‘als gij mij hier afluat, dan zult gij den laatsten man den zak opgeven, nu en ik zal maar om u komen als al de andere vertrokken zijn; haast u! daar ligt een koning, zeven honderd uren van hier, zijn oudste zone trouwt van dage, en 't staat geschreven dat hij sterven moet: haast! haast u!’

En Mietje zei: ‘komt af!’ en de dood, zonder goêndag of goênavond te zeggen, vloog heur veerden, en nooit en kwam zij daarbij of

omtrent meer, bij zooverre dat Mietje Miserie een stoksteenoud wijveken wierd, en nu nog leeft, ja leven zal tot het uiterste des werelds, als al de andere al gestorven zullen zijn: dat heeft de dood beloofd.

Van 't manneken dat moest hout gaan rapen

't Was daar e manneke en 't moest hout gaan rapen, en 't en wilde naar huis nie' gaan.

En 't kwam daar een hond.

Hond, bijt da' manneke: da' manneken heeft hout gaan rapen, en 't en wilt naar huis nie' gaan.

'k En doe,' zei de hond.

En de hond en wilde 't manneke niet bijten, en 't manneke en wilde naar huis nie' gaan.

En 't kwam daar een stok.

Stok, slaat den hond, de hond en wilt da manneke niet bijten, en 't manneken wilt naar huis nie' gaan.

'k En doe,' zei de stok.

En de stok en wilde den hond niet slaan,

en de hond en wilde 't manneken nie' bijten, en 't manneken wilde naar huis nie' gaan.

En 't kwam daar 'n happe.

Happe, klieft die' stok!

'k En doe' zei d'happe.

En d'happe en wilde de' stok niet klieven, en de stok en wilde den hond niet slaan, en de hond en wilde 't manneke nie' bijten, en 't manneken wilde naar huis nie' gaan.

En 't kwam daar e vier.

Vier, brandt die happe!

'k En doe,' zei 't vier.

En 't vier en wilde d'happe niet branden, en d'happe en wilde de' stok niet klieven, en de stok en wilde den hond nie' slaan, en de hond en wilde 't manneke nie' bijten, en 't manneke en wilde naar huis nie' gaan.

En 't kwam daar e watere.

Watere, bluscht da' vier!

'k En doe,' zei 't watere.

En 't water en wilde 't vier nie' blusschen, en 't vier en wilde d'happe nie' branden, en d'happe en wilde de' stok nie' klieven, en de stok en wilde den hond nie'

slaan, en de hond en wilde 't manneke nie' bijten, en 't manneken en wilde naar huis nie' gaan.

En 't kwam daar 'n koe.

Koe, drinkt da' watere!

'k En doe,' zei de koe.

En de koe wilde 't water nie' drinken, en 't water en wilde 't vier nie' blusschen, en 't vier en wilde d'happe nie' branden, en d'happe en wilde de' stok nie' klieven, en de stok en wilde den hond nie' slaan, en de hond en wilde 't manneke nie' bijten, en 't manneken en wilde naar huis nie' gaan.

En t' kwam daar e zeel.

Zeel, bindt de koe.

'k En doe,' zei 't zeel.

En 't zeel en wilde de koe nie' binden, en de koe en wilde 't water nie' drinken, en 't water en wilde 't vier nie'

blusschen, en 't vier en wilde d'happe nie' branden, en d'happe en wilde de' stok nie' klieven, en de stok en wilde den hond nie' slaan, en de hond en wilde 't manneke nie' bijten, en 't manneken en wilde naar huis nie' gaan.

En 't kwam daar 'n muis.

Muis, knaagt dat zeel.

'k En doe,' zei de Muis.

En de muis en wilde 't zeel nie' knagen, en 't zeel en wilde de koe nie' binden, en de koe en wilde 't water nie' drinken, en 't water en wilde 't vier nie' blusschen, en 't vier en wilde d'happe nie' branden, en d'happe en wilde de stok nie' klieven, en de stok en wilde den hond nie' slaan, en de hond en wilde 't manneke nie' bijten, en 't manneken en wilde naar huis nie' gaan,

En 't kwam daar 'n katte.

Katte, eet die muis.

'k Zal,' zei de katte.

En de katte zat achter de muis, en de muis zat achter 't zeel, en 't zeel zat achter de koe, en de koe zat achter 't water, en 't water zat achter 't vier, en 't vier zat achter d'happe, en d'happe zat achter de' stok, en de stok zat achter den hond, en de hond zat achter 't manneke, en 't manneke liep zeere naar huis.

En 't viel over ne glazenen trog;

en, hadde 't niet zeere weêr opgestaan,

het lag er waarschijnlijk nog.

Van een tooveringe

Het volk, hoe christelijk het ook wezen moge verhaalt geerne hetgene het, bij hooren zeggen van zijne overoude, onchristene voorouders, als wetelijke erfenisse vernomen en onthouden heeft.

Zoo was er te Gent, hoorde ik vertellen, op zekeren avond eene vrouw die wilde koeken bakken: 't was onze lieve Vrouw schudt-de-panne trouwens, en op dien dag, of op den avond van dien dag, en er is, in geheel Vlaanderen,

geen wuveke zoo arm,
of het maakt ze panneke warm.

Zoo, die vrouwe moeste, na die oude en eerbiedwaardige geplogentheid, koeken bakken.

En ze'n hadde geen blomme.

Zoo, wat doet ze?

En, wat zou ze doen, of t' en zij rechte over heur deure gaan, naar dien grooten winkel daar, om blomme te koopen?

Nu, bindien dat ze te lijve bezig is met deesem te gieten en 't wafelijzer te keeren, komt er daar al met eenen keer een' katte in huis.

Die vrouw en hield geen katte, zoo 't moest een' vreemde katte zijn, en 't was een vreemde katte.

Ge zult gaan hooren:

‘Voort!’ zei de vrouwe tegen die katte, en ze joeg ze buiten.

Ja maar, ze kwam weêre, en ze zette heur te spinnen in den hoek van den heerd, terwijl dat de vrouwe maar alsan voort deesem en goot en koeken bakte.

‘Voort,’ zei ze nog nen keer.

En ze en wilde niet gaan.

Ja maar, dat verleedde die vrouwe op een ende; en, als ze den derden keer gezeid hadde ‘Voort!’ en dat de katte van niet en gebaarde, zoo pakt ze mij 't wafelijzer, en ze slaat er die katte zoo dapper en zoo danig meê over

heur lijf, dat ze seffens, al zweren, zoo de katten plegen, uit den huize en buiten vloog.

Zoo dat was wel.

's Anderdaags gaat die vrouwe die koeken gebakken hadde rechtover heur deure, peizende: 'k Ga mijn blomme gaan betalen.

De bazinne en koste niet voorenkomen 'ze lag in heur bedde,' zeiden ze.

's Anderdaags, nog ne keer gegaan, en de bazinne lag nog ne keer in heur bedde.

Den derden dag, als de vrouwe hoorde dat heur gebuurnege van rechtover nog altijd voort in heur bedde lag, zegt ze in heur eigen: 'En 'k zou wel ne keer gaan kijken wat dat er schilt.'

En ze ging naar boven.

En 'k belove 't u! Om een haar, ze lag in heur bedde: geheel en al geschouperd en verbrand, van den hoofde tot de voete. Alla, ze'n geleek geen menschen meer.

En 't was - God beware ons altemale! - 't was zij zelve. die een tooveringe was, en die, onder de gedaante van die katte, in dat huis gekropen, en die 't koekijzer op heure nekke gekregen hadde!

*Daar zat, in 't gers, een blommeken zoo lieflijk gedoken.
(Laatste Verzen).*

DEZE vijf lieve vertelseltjes die Guido Gezelle zijn volk heeft afgeluisterd en voor ons heeft opgeteekend lagen verspreid en vergeten in den eersten jaargang van Rond den Heerd en den derden jaargang van Biekorf. In het gezamenlijke werk van Gezelle werden zij nooit opgenomen.

In deze sprookjes zien wij Gezelle, den zanger, den goede, hoe hij horkt naar de zingende volksziel en medezingt haar naïef gezang, primitiefste poëzie, in luim en kinderlijke blijmoedigheid.

